

Hieronder volgt een aantal van mijn favoriete citaten uit 'Open to the Unknown', Gesprekken in Delphi, die Jean Klein in 1990 in Griekenland hield.

Jean Klein: Ik veronderstel dat er oprechtheid is in deze ontmoeting, de oprechtheid om echt te kijken en te ontdekken wat het leven is. Het feit dat je oprecht bent betekent dat je al in vele richtingen gezocht hebt. Het verlangen om in vele richtingen te zoeken om het leven, je ware wezen te ontdekken, komt vanuit een innerlijke drang om achter de waarheid te komen, de innerlijke drang om je zelf te ontdekken. Als je werkelijk serieus zoekt in iedere richting, raak je uitgeput en ga je psychologisch gesproken failliet. Je voelt je volstrekt hulpeloos; je bent wanhopig; je weet niet meer waar je naar toe moet; elke straat loopt dood; je denken kan je niet langer helpen. Deze crisis is het belangrijkste moment in je leven. Je komt in een staat van volledig niet-weten. Je hebt geen hoop of verwachtingen meer. Het is een zeldzame gelegenheid waar het denken met zijn beperkingen wordt geconfronteerd, en omdat het als zodanig nutteloos is, geeft het denken op, dan ben je open, open voor niets, alleen maar open voor de openheid. Deze openheid is de drempel van je ware natuur. Verblijf daar in niet weten en je zult zien wat er gebeurt.

We zijn gewend om het denken en voelen te gebruiken om te begrijpen, dus moeten we tot het einde van het denken gaan, tot het moment van totale uitputting. Anders gezegd, de menselijke geest moet zijn beperkingen kennen. Hierdoor ontstaat er een volkomen ontspannen toestand. Het denken functioneert in tijd en ruimte, maar wat we wezenlijk zijn is buiten de tijd. Dus tijd, het denken kan nooit begrijpen wat buiten de tijd ligt. Als het denken uitgeput is zijn we bij de drempel van onze ware natuur. Deze drempel is een globale gewaarwording, vrij van mentale concepten. Intellectueel begrijpen lost op in stilte, en deze stilte is onze ware natuur. Misschien hebben we een heldere mathematische voorstelling in ons denken, maar dit begrip is nog steeds objectief; het mathematische begrip moet volledig oplossen in het begrijpen zijn, wat een globale gewaarwording is. Het is deze globale gewaarwording als we spreken over het begrijpen zijn.

(M.a.w. je kunt iets bedenken, een metafoor of een voorbeeld uit het dagelijks leven, maar dat is allemaal gedachtengoed, het begrijpen zijn betekent gevestigd zijn in het gebied waar het denken in verschijnt. vertaler).

Je kent momenten in het dagelijks leven, waarin je volledig afwezig bent als persoon. Deze afwezigheid kun je niet denken, die ben je. Als je jezelf voor een persoon houdt, dan maak je een object van jezelf, en in het dagelijks leven ben je als zodanig verbonden van object naar object. Dan bezet je een deel van jezelf, en een deel kan alleen maar een deel zien. Door een gedeelte te zien kan er niets anders dan reactie ontstaan, en reactie kan alleen maar conflicten creëren. Maar als je vrij bent van jezelf, vrij van het idee een iemand te zijn, in deze afwezigheid van jezelf, ben je werkelijk aanwezigheid, alomvattende aanwezigheid. Dan zie je de omgeving zonder referentie, vanuit je totaliteit, vanuit je alles omvattende eenheid. Er is geen reactie meer, er is alleen maar actie. Er is geen entiteit in de kosmos. Er is alleen maar functioneren. Er is niet iemand die functioneert.

Hoe kan het zijn dat je jezelf bevrijdt van het verleden als je alleen maar observeert?

Jean Klein: Zie hoe door op de juiste manier te observeren de patronen in je lichaam-denken-voelen veranderen. Zie het effect dat het heeft op je om het observeren te zijn.

Als je denkt aan het verleden, is dat het heden, een gedachte in het nu. Dus in werkelijkheid is er geen psychologisch verleden. Er is een chronologisch verleden, maar dit is maar een klein percentage van wat we 'het verleden' noemen. Negentig procent van het zogenaamde verleden is daarom fictief. Het psychologisch verleden is er alleen om het 'ik-concept' te behouden, en het 'ik-concept' is uitsluitend uit geheugen opgebouwd. Het meeste van ons zogenaamde geheugen is psychologisch. Als je werkelijk ziet dat het 'ik' op zich geen bestaan heeft, dat het een gedachte is, dan wordt het psychologisch geheugen opgegeven. Enorme hoeveelheden energie en spanning worden besteed aan het denken over en onderhouden van een psychologisch verleden. Als we zien dat het alleen maar dagdromen is, geven we het op en dan is er plotseling een diep loslaten, een diepe ontspanning, die ons naar een toestand van openheid brengt. Vrij van het 'ik-idee' en psychologisch geheugen, we zijn open voor intelligentie, open voor een zuiver functioneel geheugen, een kosmisch geheugen, een universeel geheugen.

We kunnen alleen maar weten wat we niet zijn; we kunnen nooit kennen wat we zijn, want we zijn het kennen. Zie op het moment zelf hoe dit begrijpen op je inwerkt: dat je het nooit kunt kennen, je kunt het niet vertegenwoordigen, je kunt het alleen maar zijn. Dan is er een natuurlijk, onvermijdelijk opgeven. Het is een transformatie van energie. Er gebeurt iets in je lichaam, in je hersencellen, en er komt een moment dat je voelt dat je niets bent, en je voelt jezelf in dit niets. In dit niets is er volheid.

U heeft gezegd dat het moment van 's ochtends wakker worden heel belangrijk is. Kunt u vertellen waarom?

Jean Klein: In de diepe slaap is er geen kenner. Dat is een toestand zonder kenner. In die zin is het dichterbij onze ware natuur, dichterbij de toestand die geen toestand is, dan bij de wakende toestand en de droomfase, die een kenner veronderstellen. Het bewustzijn wordt bedekt met de drie fases. Voordat je gaat slapen 's avonds, geef dan al je eigenschappen op, laat alles wat psychologie is, ieder residu van het denken, ideeën problemen, spanningen, oplossen. Totdat er maar een eigenschap overblijft, het zijn zonder eigenschap. Met andere woorden, kom te weten wat permanent is in je, en dat wat permanent is straalt. Het loslaten van alles wat niet permanent is, alles wat je niet bent, is net als het opgeven op het moment dat je sterft. Als je sterft, moet je hoe dan ook al je eigenschappen opgeven. En als je sterft moet je die eigenschappen bewust opgeven. Waarom zou je wachten tot dat moment? Waarom zou je niet iedere avond sterven opdat je kunt zien dat er geen dood bestaat. Als je totaal gestorven bent, 's avonds, zul je 's ochtend zelf al aanwezig zijn voordat het lichaam wakker wordt. Dat is een heel belangrijk moment. Omdat je dan overtuigd bent dat de achtergrond van het bewustzijn nooit beïnvloed raakt door het verschijnen van de drie fases.

Wilt u ons alstublieft vertellen over hetgeen satsang genoemd wordt.

Jean Klein: Vertel me eerst wat je onder satsang verstaat.

Gewoonlijk betekent het woord dat je in goed gezelschap bent, in de buurt van iemand die gezegend is.

Jean Klein: Maar dat hangt helemaal af van het standpunt dat je inneemt. Van het standpunt van het denken, van het ik, ben je nooit in goed gezelschap. Je bent voortdurend in: Ik wil, Ik moet, Ik zal. Van daaruit kun je nooit goed gezelschap hebben of zijn, omdat goed gezelschap begint met jezelf. Een leraar ziet zichzelf niet als een leraar. Hij of zij geeft zonder iets te vragen. Hij houdt zichzelf voor niets, en op die manier zorgt hij dat het niets in jou ontwaakt als hij zegt: je bent nietsheid. Dat is echte gezamenlijkheid. Dat is perfect gezelschap.